

ΕΡΡΙΚΟΥ ΑΝΤ. ΣΚΑΣΣΗ

Μέλους τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν
Ὁμοτίμου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΛΑΤΙΝΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ*

Aegīdēs, ae (αἰτ. -ēn, κλητ. -ē) ἄ. Αἰγείδης, ἀπόγονος τοῦ Αἰγέως, καὶ ἰδίᾳ ὁ Θησεύς. perfidus (Θησεύς) Ovid. ep. 4,59. belliger, horridus (Θησεύς) Sl.

Aegīae, i. Aegae.

Aegialē, ēs θ. Αἰγιαλή. 1. θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου (ἢ ἐγγόνη ἐκ τοῦ υἱοῦ του Αἰγιαλέως) καὶ τῆς Ἀμφιθέας, σύζυγος τοῦ Διομήδους βασιλέως τοῦ Ἀργους Stat. s. 3,5,48.

1. **Aegialeūs**, eī (δοτ. -leo) ἄ. 1. Αἰγιαλεύς, υἱὸς τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Δημοανάσσης, εἷς τῶν ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας. Trag. inc. 147 (π. Quint. 8,6,34). 2. υἱὸς τοῦ Αἰήτου, ἀδελφὸς τῆς Μηδείας, ἄλλως Absyrtus λεγόμενος Pac. trag. 247. Cic. nat. d. 3,48.

2. **Aegialeus**, eī ἄ. ὄρος. Plin. 4,24. Ἰ. Aegaleōs.

Aegialīa, ae θ. Αἰγιαλία, μία τῶν Ἐχινάδων νήσων Plin. 4,53. **ἄ.λ.**

Aegialos (-lus), ī ἄ. Αἰγιαλός. 1. Παλαιὸν ὄνομα τῆς Ἀχαΐας (ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ ἐξῆς) Plin. 4,12.

2. ὄν. ἀνδρὸς Plin. 14,49. Sen. ep. 86,14. 21.

Aegida, ae θ. πόλ. ῥωμαϊκῇ τῆς Ἱστορίας, ἢ μετέπειτα Ἰουστινόπολις *Plin. 3,129 (νῦν *Agida* γραφῇ κωδδ.).

Aegiēnsis, i. Aegium.

Aegila, τὰ Αἰγίαιον, Αἰγίλον, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μεταξὺ Κυθήρων καὶ Κρήτης Plin. 4,57. Mel. 2,111. Ἰ. Aegilia κ. Aegilōdes.

Aegilia, ae θ. Αἰγιλία (= Aegila).

Aegilion (αἰτ.), Αἰγίλιον (ἢ λατ. λ. εἶναι Capraria [Caprasia Vr.], νῦν *Capraia*), νῆσος πλησίον τῆς Κορσικῆς Plin. 3,81 κ.ἄ.

aegilips, ipis θ. αἰγίλιψ, i. aegilops.

Aegilōdēs, sinus ἄ. Αἰγιλώδης, κόλπος τῆς Αἰγίλης (κώμης τῆς Λακωνίας) Plin. 4,56 **ἄ.λ.** Ἰ. καὶ Aegilia.

aegilōpium, ī οὐ. ὕγκρ. τ. aegilops), αἰγιλώπιον, ὁ αἰγίλωψ (νόσος τῶν ὀφθαλμῶν, συρίγγιον ἀπό-

* Ἐκ τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπετηρίδος τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ ἔτους 1965 - 1966, σελ. 262 - 284.

στημα τοῦ δακρυϊκοῦ πόρου κατὰ τὸν ἔσω κανθὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ) Plin. 21, 132. 35.34 κ.ά. Ἰ. *aegilops*.

aegilōps, ὄρις (αἰτ. -ὄρα, πλθ. -ὄρας) θ. ἡ αἰγίλωψ (-ωπος καὶ ποιητ. -οπος), εἶδος δρυὸς μετὰ γλυκέος καρποῦ (*ἡμερη βελανιδιά*) Plin. 16.22. 32. 2. φυτόν τι βολβῶδες, κρομμυῶδες (εἶδος κρομμύου) Plin. 19,95 (κώδδ. τινες ὄχι δρωθῶς *aegilipas*), 21,103. 3. ὁ αἰγίλωψ (ὁ ὠσειδής, κν. *ἀγρίοσταρο*, *ἀγρίοσταχν*), ζιζάνιον βλαβερόν, ὥς ἡ αἶτρα, φυόμενον ἐν πυροῖς καὶ κριθαῖς Plin. 18,155. 25,146 (γαλλ. *coquiole* = κακὸν χόρτον). 4. ὁ αἰγίλωψ, τὸ αἰγιλώπιον = *aegilopium* Plin. 23,160. 25,146. 27,105.

Aegimius, ιῖ ἄ. Αἰγιμῖος, μυθικὸς βασιλεὺς τῶν Δωριέων ζήσας κατὰ τὸν Ἀνακρέοντα 200 ἔτη Plin. 7,154. ἄ.λ.

Aegimūrus (-morus), ἰ θ. Αἰγίμουρος (Στράβ.), Αἰγίμορος (Στέφ. Β.), Αἰγίμιος (Πτολ.), νῆσος τοῦ κόλπου τῆς Καρχηδόνης περιβαλλομένη δι' ἐπικινδύνων σκοπέλων καὶ ὑφάλων, ἐνθα ἐναυάγησεν ὁ ῥωμ. στόλος περὶ τὸ τέλος τοῦ α' Καρχ. πολέμου (νῦν *Djeziret*, *Djamûr* ἢ *Zimbra*) Liv. 30,24,9 κ.ά. b. *Afr.*, *Fl.* = *Aegimoeros*, ἰ θ. *duae Aegimoeroe* αἱ δύο Αἰγ. συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς μικρᾶς *Djamûr es-Seghîz*) Plin. 5,42.

Aegīna, ae (αἰτ. -an πρὸ φων. *St.*), θ. Αἰγίνα. 1. νύμφη ἐπώνυμος τῆς νήσου, θυγάτηρ τοῦ ποταμίου θεοῦ Ἀσωποῦ, μήτηρ τοῦ Αἰακοῦ *O*, *St*, Plin. 35,122. Πρότερον ἐλέ-

γeto Οἰνοπία *O*. 2. νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ, ἐναντι τοῦ Πειραιῶς *Ci*, *L*, *Me*, *Pl*. *Aegīnam* εἰς Αἰγίναν *L* (συχν.), *Aegīnae* (ἐν Αἰγίνῃ) *L*, ἀλλὰ καὶ ab *Aegīnā* (ἐξ Αἰγίνης) *Ce*, *L*. **Aegīnētae**, *arum* ἄ. Αἰγινῆται *Ci*, *Aegīnēta*, ae ἄ. Αἰγινήτης (ὄν. ἀνδρὸς) Plin. 35,145. *Aegīnēticus* 3 Αἰγινητικός. *aes Pl*. **Aegīnēnsēs**, *ium* ἄ. Αἰγινῆται Val. Max. 9,2 ext. 8 (*Cic. off. 3,46 νῦν *Aegīnētis* [ὄχι *Aegīnēnsibus*]) καὶ ἐνικῶς *Aegīnēnsis* *Apul. m. 1,5,7 (νῦν *Aegīēnsis*, ἰ. *Aegion*).

Aeginium, ιῖ οὐ. Αἰγίνιον. 1. πόλις καὶ φρούριον τῶν Τυμφαίων τῆς Θεσπρωτίας εἰς τὰ Β.Δ. σύνορα τῆς Θεσσαλίας (π. τὴν νῦν Καλαμπάκαν) Caes. civ. 3,79,7. Liv. 32,15,4 κ.ά. **Aegīniēnsēs**, *ium* ἄ. Αἰγινιεῖς, κατ. τοῦ Αἰγινίου Liv. 44, 46,3 κ.ά. 2. πόλ. τῆς Μακεδονίας ἐν Πιερίᾳ (νῦν Αἰγίνιον, παρὰ τὸ τέως *Λιμπάνοβο*) Plin. 4,33.

Aegion (-ium), ιῖ οὐ. Αἰγίον (*Βοστίτσα*), ἡ σπουδαιότητα τῶν 12 Ἀχαϊκῶν πόλεων ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου Liv. 35,48,1. 43,17,4 κ.ά. Mel. 2,53. Sen. nat. 6,25,4. Τοπικὴ πτώσις *Aegī* ἀντὶ *Aegīi* Lucr. 6,585. *Aegī in Peloponneso* (ἀλλὰ *Sūnīi Ter. Eun.* 519. *Brundisiī Enn.* var. 37 κ. *Aegīi Liv.* 35,48,1. 43,17,4. Plin. 10,51). Ἰδὲ ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗ, Ἰστορ. Γραμμ. τῆς Λατίν. γλώσσης § 41 ὑποσ. 259 σελ. 81 καὶ § 52 ὑποσ. 302 σελ. 101. **Aegius** 3. Αἰγίειος, τοῦ Αἰγίου, *a *vitis* Plin. 14,42. **Aegīēnsis**, e, *civilas* Tac. ann. 4,13,1. *Aegīēn-*

sis κ. Aegiēnsēs ὁ κάτοικος οἱ κάτοικοι τοῦ Αἰγίου, Αἰγιεύς, Αἰγιεῖς Apul. m. 1,5,7. Liv. 38,30,1.

(**Aegipān**, ānos), ἄ. Αἰγίπαν, συνηθέστ. κατὰ πλθ. Aegipānēs, um (αἰτ. -ān, -as Pl. P.-F.) Αἰγίπανες (γένος ἡμιάγριον Λιβυκόν, διαβιοῖ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὁμοιάζει πρὸς τὸν τραγόπουν Πᾶνα θεὸν τῶν δασῶν καὶ τοὺς Σατύρους). Οἰκοῦσι μεταξὺ Αἰθιοπίας καὶ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ. Plin. 5,44. 46. 6,197. Mel. 1,23, 46. Paul. -F. 86,24 L. (97 M.).

Aegīra, ae θ. Αἰγείρα 1. πόλ. τῆς Ἀχαΐας μεταξὺ Αἰγίου καὶ Σικυῶνος (ν. Παλαιόκαστρο) Me. Plin. 4,12. 28,147. 2. ὄν. τῆς Λέσβου (πιθανῶς κληθείσης οὕτω ἐκ τῆς ἐκεῖ φρυμένης μελαίνης λεύκης) Plin. 5,139 (ἐνθα καὶ ἄλλα ὀνόματα τῆς νήσου: *Himerte, Lasia, Pelasgia, Aethiope, Macaria*).

1. **Aegīs** (μόνον κατ' αἰτ. -ida καὶ ἄφαρ. -idel), θ. 1. αἰγίς (ἄσπς τοῦ Διὸς ἄμυντικὴ καὶ ἐπιθετικὴ [ἐργον τοῦ Ἡφαίστου] ἐνσπεύρουσα τὸν τρόμον δι' ἀστραπῶν βροντῶν καὶ καταιγίδων) Sil. 12,720 (πρβλ. Ὁμ. E 738), VF. St. aegida cum concuteret (ὁ Ζεὺς) Verg. A. 8,354. 2. αἰγίς (ἄσπς τῆς Ἀθηνᾶς [ἐργον τοῦ Ἡφαίστου] μετὰ λεπίδων καὶ ὀφιοπλοκάμου κεφαλῆς τῆς Μεδούσης, βραχὺς ἐπενδύτης) Ovid. m. 2,755 κ.ἄ. Sen. Ag. 530. Herc. f. 902. Palladiā... aegide Luc. 7,570. Stat. silv. 3,1,132. Mart. 7,1,2. Hor. c. 1,15,11. 3,4,57 (l. aegisonus) Q, Se. Aegida... polibant (ἀντὶ poliebant) Verg. A. 8, 435-6 κ.ἄ. 3.

αἰγίς (διδομένη εἰς τοὺς Καίσαρας) Mart. 7,1,3. 14,179,2. Claud. 7, 193. Μτφρ. αἰγίς, προβολή, σκέπη (προστασία, ὑπεράσπισις, βοήθεια, προτείχισμα). decipit (ἀπατᾷ) hac oculos aegide dives Amor (τ.ἔ. perstringit oculos [ἡμανροῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς hac arte δηλ. cultu dominae ἢ puellae]) Ovid. rem. 346.

2. **aegīs**, idis θ. αἰγίς ('αἰγίς' ἢ ἐν ταῖς πένυκαῖς οὐλότης Βεκκ. Ἀνέκδ.), τὸ ἐγκάρδιον (καρδιά) τῆς λαρικοειδοῦς εὐρωπαϊκῆς πένυκας, χρώματος μελιτίνου (ὥς τὸ δαδί). Τὸ ξύλον τοῦτο ἐχρησίμευεν, ὥς λίαν κατὰλληλον, πρὸς κατασκευὴν πινακιδίων ζωγραφικῆς. Plin. 16,187. Ὁ Θεόφραστος τὴν aegīs abietis καλεῖ «λοῦσσον» leuson (l.l.).

aegisonus 3 ἀντηχῶν ἤχον αἰγίδος, ὁ τῇ αἰγίδι ἤχων. aegisono fere pectore virgo Val. Fl. 3,88 (πρβλ. Hor. c. 3,4,57 sonantem Palladis aegida) & λ.

Aegīsos, ī θ. Αἰγισός, Αἰγισσός (Ἰεροκλ.), Αἰγιστον (Προκόπ.) νῦν Tuldža ἢ κατ' ἄλλους Isaktschi 1. πόλις καὶ ἀκρόπολις τῆς Εὐρωπ. Μυσίας (Σκυθίας) παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως Ovid. Pont. 1,8,13. 4,7, 21. 53. 2. Aegīsos, ī ἄ. ὁ ἐπώνυμος ἰδρυτὴς τῆς Αἰγίσσου. Ovid. Pont. 1,8,14.

Aegisthus, ī ἄ. 1. Αἰγιστός, υἱὸς τοῦ Θυέστου φονεὺς τοῦ Ἀγαμέμνονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὁρέστου Acc., Pac., Ci, O, Pl. κ.ἄ. Κατ' ἀντονομασίαν Αἰγισθος = μυχὸς (ὄνομα δοθὲν παρὰ τοῦ Πομπηίου εἰς τὸν Καίσαρα) Suet. Iul.

50,2. 2. ἔργον τέχνης. Plin. 35,144.

aegithus, ἰ ἄ. αἰγιθος. 1. εἶδος ἱέρακος χωλοῦ, κατὰ τὸν Πλίνιον, τὸν ἕτερον πόδα. Ἐθεωρεῖτο ἄριστος οἰωνὸς εἰς τοὺς γάμους καὶ διὰ τὰ θρόμματα Plin. 10,21. 2. πολὺ μικρὸν πιτηνόν, αἰγίθυλος (Parus caeruleus L) Plin. 10,204. 205 (πρβλ. καὶ Ἀριστ. IZ 9,1,609 b (ἰδὲ καὶ E. DE SAINT-DENIS εἰς Plin. Comm. 1961, §§ 204,7 κ. 205,3 σ. 159).

Aegium ἢ Aegion.

Aeglē, ēs (αἰτ. -ēn) θ. Αἴγλη. 1. ἡ εὐειδεστάτη τῶν Ναϊάδων σύζυγος τοῦ Ἥλιου, μήτηρ τῶν Χαρίτων Verg. ecl. 6,20. Plin. 35,137 κ.ἄ. 2. ἐταῖρα δυσειδεστάτη Mart. 1,72 3 κ.ἄ.

aegocephalos, ἰ ἄ. αἰγοκέφαλος, πιτηνὸν ἄγνωστον, κατὰ τὸν Plinius 11,204 ἄνευ σπληνός, ἄ.λ.

Aegocerōs, ōtis ἄ. Αἰγόκερως, ἄστερισμὸς τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου (συνών. λ.λ. Capricornus Hyg. fab.), umidus Lucr. 5,615. Luc. 9,537. Sen. Th. 864.

→ γεν. καὶ Aegocerī Germ. 381 κ.ἄ. ἄφαιρ. -cerō Germ. frg. 4,158. αἰτ. ἐν. -cerōn Luc. 10,213. πλθ. -ōtas Hier. adv. Iov. 1,41.

aegolethron, ἰ οὐ. αἰγόλεθρον (-θρος), φυτὸν τοῦ Πόντου δηλητηριώδες (εἰς τὰ κερασφόρα καὶ ἰδίᾳ εἰς τὰς αἰγας· ἐκ τούτου λαμβάνουσι δηλητήριον αἱ μέλισσαι [πιθ. Azalea Pontica L]) Plin. 21,74 ἄ.λ.

aegōlios (-ius), iī ἄ. αἰγώλιος (αἰλόγιος? αἰτώλιος?), εἶδος μικρᾶς γλαυκὸς (κν. γκιώνης, χούχουλας, χουχουριστής, χαροπούλι), ἡ ὁποία

κατὰ τὸν Plinius 10,165 quaternos parit (τίκει ἐνίοτε μέχρι τεσσάρων) pullos (ἴ. αὐτ. E. DE SAINT-DEN. Comm. ἔ.ἄ. § 165, 1 σ. 146).

Aegōn, ōnis ἄ. Αἰγών. 1. Ἐπώνυμος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἢ καὶ Aegaeon. 2. τὸ Αἰγαῖον πέλαγος Val. Fl. 1,629 κ.ἄ. Stat. 5,56 κ.ἄ. 3. ὄνομα αἰόλου Verg. ecl. 3,2.

Aegonia (Aec-), ae θ. πόλις τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου Plin. 4,27 ἄ.λ.

aegopthalmos, ἰ ἄ. αἰγόφθαλμος, εἶδος πολυτίμου λίθου (ὁμοιάζοντος πρὸς ὀφθαλμὸν αἰγός) Plin. 37,187. 1 ind. 37,72. Isid. orig. 16,15,19.

Aegos flumen (καὶ flumen Aegos Me. Pl.) Αἰγὸς ποταμοὶ (ἐνίοτε Αἰγὸς ποταμός), ποταμὸς κ. πόλις τῆς Θρακικῆς Χερρονήσου (νῦν Γαλατᾶ), γνωστὴ διὰ τὴν παρ' αὐτὴν καταναυμάχησιν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου (405 π.Χ.) Nep. Lys. 1,4. Alc. 8,1. Con. 1,2. Mel. 2,36. Plin. 4,48. ἴ. καὶ Aegospotamos (αἰτ. πλθ. Frontin. strat. 2,1,18 κ. Aegospotamūs αἰτ. πλθ. Amm. 22,8,5).

Aegosthenēnsēs, ium ἄ. Αἰγοσθενεῖς, οἱ κάτ. τῶν Αἰγοσθένων, πόλεως τῆς Μεγαρίδος Plin. 4,23. ἄ.λ.

aegrē, ἐπίρρ. μ.Σ (P Ci L Ta κ.ἄ.) Y (E C S L Se κ.ἄ.). 1. μετὰ ἐντάσεως δυνάμεων α) (τοῦ σώματος) μετὰ πόνου, μόχθου (κόπου, προσπαθείας), ἐπιπόνως, δυσκόλως, χαλεπῶς. Συνών. non facile, difficulter, ἀντ. facile. quod agat, aegre suppetit (αἱ ἰδέαι δὲν τοῦ ἔρχονται [δὲν κατε-

βαίνουν] εὐκόλως, δυσκολεύεται νὰ εὖρη αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ κάμῃ) Plaut. Mil. 205. Πρβλ. Capt. 461 κ.ἄ.ἄ. *impetrare P. inveteratio* (*sc. vitii*, δηλ. *inveteratum vitium*) *aegrius depellitur* Cic. Tusc. 4,81, ὁμ. *divelli Ci*, *resistere C*, *portas* (*sc. castrorum*) *tueri C* κ.ἄ., *aquari Ta*, *alqd aegre fieri C*, *flumen -e transiri* potest [= *transitum fluminis* aegerrime conficere μόλις ἀνύτειν C] Caes. g. 5,18,1, *castra defendere L. omne bellum facile sumi aegerrumē desinere* (λήγει τελευτᾷ) *S. -e dediscis amare O*, *iuxta Romam castaneae cerasique -e proveniunt* (δυσβλαστοῦσι, δυσκόλως προκόπτουν, δ. ἀναπτύσσονται) *Pl. -e pervincere ut* (μετὰ κόπους μεγάλους ἐπιτυχάνω ὥστε) *L. 2. μετὰ λύπης κ.τ.τ., αντίθ. voluptate* (i.λ.) *mihī ἢ meo animo est aegre* (μὲ λυπεῖ τι, αἰσθάνομαι λύπην) *P. ne quid -e esset mihī Te, Lucil*, *-e ἢ -ius careō* (μοὶ εἶναι δυσάρεστον, λυπηρόν, βαρὺ νὰ στερηθῶ) *Ci. alqd -e facere alicui* (λύπην παρέχω τινί, δυσαρεστῶ τινι) *P, Te, -e alqd ex alqd audire* (ἀκούω τι λυπηρόν παρὰ τινος) *Te, aegrē* (*aegerrimē L*) *ferre* (χαλεπῶς, βαρέως φέρειν, ἐν τοῖς βαρύτερα φέρειν, ἄχθεσθαι, μεγάλως λυποῦμαι ἢ πολὺ στενοχωροῦμαι) *P, Te, Ci, S* κ.ἄ. *aegerrimē pati* (χαλεπῶς φέρειν ἢ πάσχειν, εἶμαι πολὺ δυσηρεστημένος διὰ τι) *P, Te, Ci* κ.ἄ. *-e habere alqd* (ὀφίσταμαι, ὑποφέρω τι μετὰ λύπης) *S, tolerare Ta, perpeti Pl, Ap. 3. μόγις, μόλις, συνών. vix, ἀντ. facile P, Ap* καὶ

ἡνωμένως *vix et aegrē Se, vix et aegerrimē Se, Ap, nimis aegre risum contini* (μόλις συνεκράτησα) *P, -e me tenui Ci* κ.ἄ. *Σύντ.*: *aegrē ferō* (*patior L, habeō P, L*) + *acc. c. inf. Ci.*, *-e ferre quod Cu, -e abstinent* (ἢ *temperatum est*) *quin...* *castra oppugnent* μόλις ἀπέχονται τοῦ...) *Liv. 2,45,10. Μετ' ἐπιθέτου*: *-e contenti Amm. 23,6,76. -e superabilis Amm. 15,10,6.*

aegrēō 2 ἀμτβ. νοσῶ, ἀσθενῶ (εἶμαι ἀσθενής) = *aeger et aegrotus sum, aegrōtō. Lucr. 3,106. 824. 'I. aegrēscō.*

aegrēscō 3 (ἐναρκτ. τοῦ *aegrēō*), 1. ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων καὶ ἀψύχων (κατὰ προσωποποιίαν), νοσῶ, περιπίπτω νόσῳ = *in morbum incidō, morbo afflictor. morbis aegrescimus isdem Lucr. 5,349. si quapars corporis aegrescat Macr. s. 7,4,24. stomachus aegrēscēns aut. 7,6,4. corvi aegrescunt Plin. 10,32. animus aegrescit* (ἢ ψυχὴ νοσεῖ) *Lucr. 3,521. insultare malis* (χαρεκακεῖν ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ τοῦ ἄλλου) *rebusque aegrēscere laetis* (ἀνιάρως φέρειν [ἀρρωσταίνω μὲ] τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἄλλου) *Stat. Th. 2,18. Πρβλ. κ. Tac. ann. 15,25,7. Acheilōus maeret, anhelantes aegrescunt pulvere ripae* (κατὰ προσωπ.) *Stat. Th. 4,109* (ἡ ἔννοια: αἱ ὄχθαι ἐξηραμμένα ἐχουν καλυφθῇ ὑπὸ κόνεως). —Ως οὖσ. *aegrescentēs, ium ā. oī νοσοῦντες Macr. s. 7,4,6. 2. μτφρ. ἐπιδεινῶ* (ἐπιδεινούμαι, παροξύνομαι, χειροτερεύω) *violentia Turni aegrescit* (= *asperior fit*) *medendō*

(ἡ ὁργὴ τοῦ Τύρνου τρέπεται ἐπὶ τὰ χεῖρω, γίνεται τραχυτέρα ἐκ τῆς προσπαθείας νὰ τὸν πραῦνωσι) Verg. A. 12,46 προβλ. καὶ Sil. 8,212. Stat. Th. 1,400. Cassiod. var. 3,40,1.

aegrimōnia, ae θ. (aeger), νόσος, ἀρρωστία, ἀσθένεια (ΓΛΩΣΣ.), τὸ αἰσθημα τῆς λύπης, βαθεῖα λύπη ἢ ἄλγος, βαρυφροσύνη, βαρυθυμία = aegritudo. alqm -ā adficere (λυπεῖν, προξενῶ λύπην εἰς τινα [ἀντ. alqm laetantem facere + ἀφαίρ. = χαροποιῶ τινα]), abscedat haec a me aegrimonia *P.*, novae -ae locus esset *Ci*, fastidiosā (sc. vitae) tristic -ā, τ.ἔ. quae vitam ingratam reddit = βαρυθυμῶν ὑπὸ ἀνιαρᾶς θλίψεως, ἐκ τοῦ κόρου (τῆς ἀηδίας) τῆς ζωῆς, ἀηδιάσας τὴν ζωὴν) Hor. epod. 17,73. malum vino cantuque levato deformis -ae* dulcibus adloquiis (ἀνακούφισον τὸ κακόν, τὰ δεινὰ διὰ τοῦ οἴνου καὶ τοῦ ᾄσματος τὰ ὅποια εἶναι τὸ γλυκὺ παραμύθιον, ἡ γλυκεῖα παρηγορία τῆς λύπης τῆς ποιούσης τὸ πρόσωπον δυσειδές) Hor. epod. 13,17 -18.

Aegritomārus, ī ā. ὄνομα κελτικὸν ἀνδρός. Cic. div. in Caec. 67. Verr. 3 (2), 118.

aegritūdo, inis θ. (aeger). 1. ἐν. κ. πλθ. ἀδιαθεσία (σωματικῇ), ἀρρώστεια, ἀσθένεια, νόσος (= aegrotātio, ἰ.λ.) *Me*, *Pl*, *Ta*. Πλθ. *Eu*. — *Επὶ ζώων Col. 7,5,20. Plin. 8,3. 10,15. — *Επὶ φυτῶν Plin. 17,251. — *Μτφρ.* ἐπὶ τῶν ἡθῶν : Macr. sat. 7,5,32. 2. ἐπὶ ψυχικῶν νόσων (προβλ. 'νόσος ψυχῆς' Πλάτ. Τιμ. 86B). α) μανία, λύπη ('λύπη' τῶν Στωϊκῶν),

ἀντ. voluptas, gaudium. senio et aegritudine confectus (γῆρξ ἀπειρηκῶς καὶ λύπη [ἐκ λύπης] καταβεβλημένος) Cic. Tusc. 3,27 (προβλ. Plaut. Capt. 782. Trin. 1091. Ter. Andr. 961. Pacuv. trag. 128. Lucil. 584. Varr. Men. 111 κ.ἄ. (Sall. Liv. κλπ. κ.ἄ. μτγν.). Κατὰ πλθ. remedium -um Ter. Haut. 539. Cic. Att. 11,10,1. 11,12,4. 12,23,2 κ.ἄ. Διάφοροι φράσεις : -em exturbare ex animo *P*, voluptatem -o vincat *P*, remedium -um Ter. ἔ.ἄ. Haut. 539, -em abicero (abstergere, augere, depellere, efficere, lenire ἢ leniores facere, levare, obtundere, repellere, sedare, suscipere, funditus tollere) *Ci*, -em alicui adimere *P* ἢ eripere (ἀντ. afferre) *Ci*. — -e afficere ἢ privare alqm *Ci*, ex -e in morbum conici (ἐκ λύπης ἀσθενεῖν, νοσεῖν) *P*, esse in -e *Ci*, in -em incidere *Ci*, se totum -i dedere *Ci*, -e semper vacare *Ci*, metu et -e fessus Tac. ann. 2,29,2 κ.ἄ.ἄ.

aegror (ōris) ā. = morbus νόσος Lucr.* 6,1132 &λ. (προβλ. amāror (αὐτ. 4,224) καὶ levor (αὐτ. 2,423).

aegrōtātio, ōnis θ. (aegroto). -em appellant morbum cum imbecillitate (μετὰ σωματικῆς ἀδυναμίας) Cic. Tusc. 4,28 (Gell. 20,1,26). 1. ἐν. κ. πλθ. : κυρίως ἀσθένεια, κατάστασις τοῦ σώματος, καχεξία, -o in corpore *Ci*, morbi aegrotationes *Ci*, 2. ἐν. κ. πλθ. ἀσθένεια ψυχικῇ ('ἀρρώστημα' τῶν Στωϊκῶν, ἡ ἀφιλοσόφητος ἡθικὴ ἀδυναμία) Cic. Tusc. 4,23. 26. 79. 3,8 κ.ἄ. κ.ἄ. *Επὶ φυτῶν : (σπανιότ.) Plin. 17,231.

aegrōto 1 (aegrotus). 1. ἄσθε-
νῶ, ἄρρωστῶ, νοσῶ (εἶμαι ἀσθενής),
ἀντ. sanus (sanus et valens, sanior)
sum, valeō. α) ἐπὶ ἀνθρώπων: gra-
viter (gravius, gravissime βαρέως
κλπ.) *Ci*, leviter (ὑπονοσεῖν, ἔλα-
φρῶς νοσῶ) *Ci* (ἀντίθ. periculōse
Ci, vehementer *Ci*, mortifere ἐσχά-
τως ἔχειν ἢ διακεῖσθαι, θανασίμως
νοσεῖν, πρὸς τὸ τελευτᾶν εἶναι) *Pl.*²,
morbo *Ci*, apud alqm (= in ali-
cuius domo) *Ci*, κ. ἄ. ἄ. Μετ' ἀφαιρ.
τῆς αἰτίας: morbō Hor. s. 1,6,30.
Se καὶ μὲν. διὰ τοῦ propter καὶ τοῦ
ā (Vulg. II reg. 13,2. Greg. Tur.
Mart. 2,10). 2. ἐπὶ ψυχικῶν νόσων:
Lucil. 581. Cic. Tusc. 1,3 τέλ., 4 79.
Hor. s. 2,3,307. Sen. dial. 4,13,1
καὶ παρὰ τοῖς Eccl. (Hier. epist.
82,4 κ. ἄ.). 3. ἐπὶ ζώων: Cato agr.
71. Hor. epist. 1,8,6. Col. 2,10,25
κ. ἄ. Plin. 20,112. 4. ἐπὶ φυτῶν:
Col. 12,10,5. Plin. 17,226. 228.
18,157. — 'Ὡς οὖσ. aegrotāns, ntis
ἄ. Cic. off. 1,83. Cels. med. 1. praef.
p. 6,23. Col. 12,10,5. Plin. 22,110
κ. ἄ. 5. ἐπὶ πραγμάτων: mores ae-
grotant Plaut. Trin. 30 (πρβλ. κ.
72). Cic. div. in Caec. 70. aegrotat
fama vacillans (ἡ φήμη αὐτῶν ἀσθε-
νεῖ, ἐκλείπει, διακινδυνεύει κλονου-
μένη) Lucr. 4,1124. — Τὸ ῥ. δέχε-
ται τὰ ἐξῆς ἐπιρρήματα: graviter,
leviter, immediabiliter, minus, mo-
dice, patienter, periculose, vehe-
menter.

aegrōtus 3 ἀσθενής, ἄρρωστος,
νοσῶν, νοσερός, καχεκτικός (ἐπὶ σώ-
ματος ψυχῆς καὶ ἐπὶ ζώων, φυτῶν,
πόλεως καὶ πραγμάτων) = aeger,

corpore infirmus. Plaut. Curc. 61.
Ter. Ad. 922. Cic. Att. 8,16,1 κ. ἄ. ἄ.
Μετ' ἀφαιρ. τῆς αἰτίας Ciris 226.
non aeris acervus et auri aegroto
domini deduxit (γυναικὸς ἄδρ.) cor-
pore febrīs (αἷτ. πλθ. σωρὸς χαλκοῦ
καὶ χρυσοῦ δὲν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τῆς
ἀσθενικῆς ψυχῆς τοῦ κυρίου τοὺς
πυρετοὺς) Hor. epist. 1,2,48: *Μτφρ.*
animus aegrotus Ter. Andr. 559.
aegrota ac prope desperata res pu-
blica (πόλις νοσοῦσα, ἀποσυντεθει-
μένη) Cic. div. in. Caec. 70. — 'Επὶ
ζώων: leo -us Lucil. 920 (Hor. ep.
1,1,73), Varr. r. 3,17,8. Col. 6,5,2.
6,31,1. — Οὐ σ. **aegrōtus**, ἰ ἄ.
Plaut. Capt. 190. Ter. Andr. 309.
Varr. Men. κ. ἄ. Rhet. Her. 1,19.
Cic. div. 2,145 κ. ἄ. κ. ἄ. *Πρμ.* ae-
groto dum anima est spes esse
dicitur (πρβλ. ἐλπιδες ἐν ζωοῖσι
Θεόκρ.) Cic. Att. 5,10,3.

Aegūsa, ae θ. Αἰγούσσα, Αἴγου-
σα (ἄλλως Aethūsa Plin. κατωτ.), ἡ
κυριωτέρα νῆσος τῶν τριῶν Αἴγου-
σῶν (νῦν *Favignana*, τὸ Καρχηδο-
νικὸν αὐτῆς ὄνομα Κατρία [Καπρία?]
Στέφ. Βυζ.) Plin. 3,92.

aegyptilla, ae (*sc. gemma*) θ.
(Aegyptus), Αἰθιοπία ΓΛΩΣΣ., λί-
θος τις τῶν τιμίων ἐν Αἰγύπτῳ ποτὲ
συχνὸς (πιθ. εἶδος ὄνυχος) Plin.
37,48. ind. 37,54.

Aegyptus (Aeguptus, Egyptus,
Aegyptos), ἰ θ. (αἷτ. -on κ. -um),
κλ. -e, ἀφ. -ō (καὶ *-ā Lucr. 6,1115,
νῦν Aegyptō, ὡς αὐτ. 1107). 1. Αἴγυ-
πτος, χώρα τῆς Β. Ἀφρικῆς (ἐνίοτε
ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐθεωροῦντο ὅρια
τῆς Αἰγύπτου πρὸς Δ. ὁ Κανωτός,

πρὸς Ἄ. ἡ Περσίς μετὰ τοῦ βασιλείου τῶν Πάρθων, πρὸς Ν. οἱ colorati Indī, τ.ῆ. οἱ Αἰθίοπες) Plaut. Most. 440 κ.ἄ., Lucr. ἔ.ἄ. Verg. g. 4,210. 291. Lucr. ἔ.ἄ. 6,713. 714. 1141, *Ci* κ.ἄλλοι. Μετωνυμικῶς οἱ Αἰγύπτιοι Verg. A. 8,705. ἡ Αἰγυπτιακὴ δύναμις, οἱ στρατιῶται τῆς Αἰγύπτου Verg. A. 8,687. g. 4,210. 292 κ.ἄ. *Σόντ.*: in Aegypto Lucr. b. Alex. Nep. κ.ἄ. καὶ Aegyptī ἐν Αἰγύπτῳ μγν., in Aegyptum Plaut. Cic. Nep. κ.ἄ. καὶ ἀπλῶς Aegyptum Cic. nat. d. 3,56. ad Aegyptum, usque ad Aegyptum Cic., Aegyptum vorsus Sall. Iug. 19,3. Aegypto advenio domum Plaut. κ.ἄ. ἄ. 2. Aegyptus, ἰ ἄ. *flumen Aegypti*, ὁ Νεῖλος Plin. 5,54 (πρὸβλ. Amm. 22,15,3. 23,6,21. 3. α) ὄνομα ἀνδρός. *nurūs Aegypti* = αἱ *Δαναίδες* Ovid. Pont. 3,1,121. Ib. 126. β) ὄνομα ἱππου. Ἐπιγρ. γ) Aegypta, -ae ἄ. ὄν. δούλου ἀπελευθέρου Cic. Att. 8, 15,1. 12,37,1. 13,3,2. epist. 16, 15,1. 2. **Aegyptius** 3 Αἰγύπτιος. rex *Ci*, haruspices *Ci*, bellum *N*, coniunx (ἡ Κλεοπάτρα) *V* (πρὸβλ. Ovid. m. 15,826 καὶ mulier Aegyptia Flor. 2,21,2), litterae (τὰ ἱερογλυφικὰ) *Pl Ta*, litus *Pl*., classis *Su*, ritūs *Su*, tellus (rura) *Luc*., Thebae *Pl*. κ.ἄ.ἄ. **Aegyptiacus** 3 Αἰγυπτιακός. libri (Αἰγυπτιακὰ συγγράμματα περὶ θεσμῶν κ. ἐθίμων τῆς Αἰγύπτου) Gell. 10,10,2.

Aelāna, ae θ. Αἶλανα (Στράβ.), Ἑλάνα (Πτολ.), ἄλλως Αἶλανον, Αἶλανή, Ἀἰλάς, Ἀειλά, λιμὴν καὶ ἐμπόριον τῆς Πειραιῆς Ἀραβίας ἐπὶ τῆς

Ἄ. ἄκρας τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου Plin. 6,156. **Aelāniticus** 3 sinus = Laeaniticus, Alaeanicus (ἰ. λ.λ.) Pl 5,65.

aelinos, ī (αἰτ. -ον) ἄ. αἶλινος (λ. μᾶλλον φρουγικῆς ἢ σημιτικῆς προελεύσεως) Ovid. amor. 3,9,23 **ἄ.λ.**

Aelius 3 τοῦ Αἰλίου (ρωμ. ὄν. πληβείων, ἰδίᾳ τῶν Paetī καὶ Tuberonēs), lex Aelia et Fufia de comitiis Cic. Pis. 9. 10 κ.ἄ. συχν. **Aeliānus** 3 oratiunculae Cic. Brut. 206. studia Cic. de or. 193. ius Aelianum Pomp. Dig. 1,2,2,7. Καὶ *cognomen* Mart. 11,40,5. Suet. Aug. 51,3. Tac. ann. 14,41,1.

Aëllō, ūs θ. Ἀελλῶ. 1. μία τῶν Ἀρπυιῶν, ales Aëllō Ovid. m. 13, 810. 2. εἷς τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταΐονος fortis Aëllō Ovid. m. 3,219.

aelūrus, ī ἄ. αἰλουργος (ὁ, ἡ) Gell. 20,8,6. γαλῆ, γάτιος, γάτινα (λ.λ. feles) Gell. ἔ.ἄ.

aemidum, tumidum Paul. - F. 22,18 **L ἄ.λ.**

Aemiliānus, ī. Aemilius.

Aemilius 3 Αἰμίλιος (Αἰμύλ-, Αἰμύλ-), ὄν. παλαιοτάτου γένους πατρικίων τῆς Ῥώμης (π.χ. τῶν Lepidī, Paulī, Scaurī κ.ἄ.). Ὅθεν **Aemiliī**, ὄrum ἄ. οἱ πρόγονοι τοῦ Αἰμιλίου οἴκου Ν. Τούτων τινές: 1. L. Aemilius Paulus, πεσὼν ἐν τῇ παρὰ τὰς Κάννας μάχῃ (216 π.Χ.) L. 2. L. Aemilius Paulus Macedonicus, ὁ νικητὴς τοῦ Περσέως (168 π.Χ.) L. Ἐπιθετικῶς: tribus *Ci*, via L (καὶ ἀπλῶς Aemilia) *Ci*, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς via Flaminia διὰ τοῦ Ἀριμίνου (νῦν *Rimini*) καὶ Bonω.

νίας (*vñn Bologna*) εἰς Πλακεντίαν ἄγουσα, ἣτις κατεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ ὑπάτου Μ. Aem. Lepidus (187 π.Χ.) *L* κ.ἀ., *ratis* (τὸ πλοῖον, ὅπερ ἐκόμισε τὰ λάφυρα ἀπὸ τῆς νίκης τοῦ *L. Aemilius Paulus* τοῦ Μακεδονικοῦ εἰς Ρώμην) *Pr.*, *ludus* (σχολή μονομάχων ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ *P. Aemilius Lepidus* (καὶ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Αἰμιλίου Λέντλου, πλησίον τοῦ *circus Maximus*) *H*, *pons* (ἡ πλησίον τοῦ *pons sublicius* γέφυρα, πιθανῶς ἡ *vñn Ponte Rotto*) *Iuv.* 6,32.

Aemiliānus 3 τῆς οἰκογενείας τῶν Αἰμιλίων, Αἰμιλιανός, ὡς ἐπωνύμιον τοῦ *P. Scipio Aemiliānus* τοῦ νεωτέρου (*minor*) Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ, δευτεροτόκου υἱοῦ τοῦ *Λ. Αἰμιλίου Παύλου* καὶ θετοῦ τέκνου τοῦ *P. Cornelius Scipio Africanus maior* *L* κ.ἀ. *Οὖσ.* πλθ. **Aemiliāna**, ὄνυμα οὖ. προάστιον τῆς Ρώμης *Vr. Su.* Ὅθεν *praedia Tigellini Aemiliana* *Tac. ann.* 15,40,3.

Aeminium, ἰῖ οὖ. Αἰμίνιον, πόλις τῆς Λυσιτανίας (παρὰ τὴν *vñn Coimbra*) *Plin.* 4,113. **Aeminus**, -ἰῖ ἄ. Αἰμίνιος, ποτ. *Plin.* 4,115 (πρβλ. *Mel.* 3,10). Ἰ. **Aeminus**. **Aeminus**, -ἰῖ ἄ. (ἰ. **Aeminium**) *Plin.* 4,115 (κατὰ τὸν *Hübner PW I* 593 ἐσφαλμένως ἀντὶ *Munda*).

Aemodae, ἰ. **Acmodae**.

aemulatio, ὄνις θ. (**aemulor**).

1. ἐπὶ καλοῦ (ἰ. *Cic. Tusc.* 4,17), μίμησις μετ' ἐφέσεως πρὸς ἐξίσωσιν, ἀμίλλα, ζῆλος. *inter eos tanta laudis erat aemulatio cum aliquo* (ἀμίλλα πρὸς τινα) *Pl.*² κ. *Suet. Tib.* 11,8. *alit -o ingenia* (ἐκτρέφει, πα-

ρακινεῖ τὸ τάλαντον [τὸ ταλέντο]) *Ve.* — Ἐν τῇ ζωγραφικῇ = μίμησις. *pictura fallax est praesertim in -e naturae* (ἡ ζωγραφικὴ εἶναι ἀπαιτηλὴ πρὸ πάντων ἐν τῇ μιμῇσι τῆς φύσεως) *Pl.* 2. ἐπὶ κακοῦ, ζηλοτυπία, δυσζηλία, ἀντιζηλία (ζήλια, *συνερισμός*). *vitiosa* (συν. *rivalitas*) *Ci.* *inter eos infensa* (θανάσιμος) *aemulatio exercebatur* *Ta*, *aemulatio vocis* (ζηλοτυπία πρὸς τινα διὰ τὴν καλὴν φωνὴν του) *Suet. Ner.* 33,3. *municipalis* (τοπικαὶ ἀντιζηλῖαι πόλεως πρὸς πόλιν) *Ta*. *Πληθ.* *aemulationes* (κακαὶ ζηλοτυπῖαι) *Ci.*, τὸ ζηλότυπον τῶν ἑραστῶν *Plin. pan.* 84. *Petr.* 99,2.

aemulātor, ὄρις ἄ. (**aemulor**).

1. ζηλωτής, ὁπαδὸς μετὰ ζήλου, μιμητῆς *Cic. Att.* 2,1,10. *Sen. dial.* 1,1,5. *Apul.* — Ἐπιθετικῶς μετ' αἰτιατικῆς (κατὰ τὸ **aemulor** *alqm*) *Pompeius facta consultaque eius* (sc. τοῦ Ἀλεξάνδρου) *aemulator erat* (φροντιστῆς ἦτο) **Sall. hist. frg.* 3,88 (*aemulatus erat codd.*, *aemulus erat Maur.*, πρβλ. ἡμέτ. φροντιστῆς τὰ μετέωρα), ἰ. *aemulus* ἐν τέλει. 2. ἀνταγωνιστής, ἐχθρὸς, ἀνὴρ φθονερός **Tac. h.* 3,66.

aemulātus, ūs ἄ. (**aemulor**) = *aemulatio* ἀνταγωνισμός, ἀμίλλα (*συνερισιά*). *aemulātus agere* (= *aemuli partes agere*) ἀποβαίνω ἀντίπαλος, τελῶ ῥόλον ἀντίπαλου, συμπεριφέρομαι ὡς ἀντίπαλος *Tac. ann.* 13,46,5 καὶ ἄλλαχού *Tac. h.* 3,66. *Agr.* 46 (ἐξ εἰκασίας πρβλ. κ. **aemulator**) ἄ.λ.

aemulō 1 ἰ. **aemulor** τέλ.

aemulor (aemulus). 1. ἐπὶ προσ. ζῶων καὶ πραγμάτων (συνηθέστερον ἐπὶ καλοῦ). Τίθεται ἀπολύτως *P Ta*, ἢ μετ' αὐτ. προσώπου ἢ πράγματος: ζηλῶ τινα ἢ τι, ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα, φιλοτιμοῦμαι, προσπαθῶ συναγωνιζόμενος ἢ νὰ ἐξισωθῶ ἢ νὰ μιμηθῶ τινα ἢ τι ἢ ἀνταγωνιζόμενος νὰ ὑπερβάλω τινὰ ἢ τι. quoniam aemulari (νὰ μιμηθῆς) non licet nunc invides *P*, pueri in scholis -ntur *P*, *Q*, animos excitare ad -ndum decus (διεγείρειν πρὸς ἀμιλλαν) *L*, Agamemnonem *N*, Pindarum (μιμοῦμαι, ζηλῶ τὸν Πίνδαρον) *Hor.* c. 4,2,1 (πρβλ. *Quint.* 10,1,61) Maecenatem *Tac.* ann. 3,30,4 *Stesichorus* videtur -ari proximus *Hom.* merum πρβλ. Ψ. - Λογγίνον Ὁμηρικώτατος) *Q.* versūs Euripidis *Ennius Gell.*, in litteris veteres *Pl.*², Iovem Olympium nemo aemulatur *Pl.*, Massiliae instituta *Ci.*, studia (εἶμαι ζηλωτῆς [τοῦ Πυθαγόρου]) *L.*, placita Stoicorum (σφόδρα ἐνστερνίζομαι 'τὰ δόγματα' τῶν Στωικῶν) *Ta*, virtutem maiorum *Ta*, morem *Cu.*, facta Alexandri *Sall.* h. fgr. 3,88 (ἰ. aemulator ἐν μέσῳ), psittacus sermonem nostrum cogitur -ari *Ap.* *Σόντ.*: Μετ' ἀφαιρ. vitiiis (ἀφαιρ., ὅχι δοτ.) aemulabantur *Tac.* ann. 12,64,5, quem aemulari studiis cupio **Plin.* ep. 4,8,5 (vñ in studiis γρ. ἐνίῳν *codd.*). — Μετὰ τῆς προθ. cum (ἀπαξ): ne mecum aemuletur (ἵνα μὴ ἀνταγωνίζεται πρὸς ἐμὲ) *Liv.* 28,43,4. cogitur -ari *Ap.* Μετὰ δοτ. πράγματος: una coccolobis (ἱ.λ.) et aust-

ra et dulcis) Albano vinō -ntur (παράγουσιν οἶνον ἀνταγωνιζόμενον πρὸς οἶνον τῆς Ἀλβας) **Plin.* 14,30 (v.l. Albanum vinum). Μετ' ἀπαρεμφάτου ἀπαξ: *Tac.* h. 2,62 τέλ. 2. Σπανιώτ. ἐπὶ κακοῦ: ζηλοτυπῶ ἀγόμενος ἐκ φθόνου, ζηλοτύπως ἢ φθονερώς ἔχω (διάκειμαι) πρὸς τινα, ζηλεύω, φθονῶ, ὕφορῶ, ὑποβλέπω τινα = invideo, adversor, impugno, obtrecto. Ἀπολ. μετὰ δοτ. ἢ μετὰ προθέσεων, προστίθεται ἐνίοτε ἀφαιρετική: quod iis aemulemur, qui ea habeant, quae nos habere cupiamus *Cic.* *Tusc.* 1,44. Xenophon et Plato... certare aemularique (καὶ ζηλοτυπεῖν) inter sese existimati sunt *Gell.* 14,3,11. haud minus vitiiis (ἀφαιρ.) aemulabantur (ἢ Ἀγριππῖνα καὶ ἡ Δομιτία Lepida) *Tac.* ann. 12,64,5, consummati (= perfecti) iam patroni veteribus aemulantur (ζηλοτυποῦσι τοὺς παλαιούς) *Quint.* 10,1,122. *Περμ.*: ipse meas solus... aemulor umbras (ἐγὼ αὐτὸς [ἐν τῇ μωρίᾳ μου] καὶ ὅταν εἶμαι μόνος τρέμω τὴν σκιάν μου [τ.ἔ. φοβοῦμαι τὸ τίποτε]) *Prop.* 2, 34,19 (πρβλ. *Cic.* *Att.* 15,20,4 qui umbras timet καὶ umbram suam metuit 'τὴν ἑαυτοῦ σκιάν δέδοικεν' *Cic.* *pet. cons.* 2,9).

→ Ἐνεργ. φων. aemulo (virtutes *Apul.* m. 1,23,15).

aemulus 3 1. (ἐπὶ καλῆς καὶ κακῆς σημασίας) ζηλωτῆς, μιμητῆς, συναγωνιστῆς, ὁ περὶ τῶν αὐτῶν μαθήσεων (συν)αγωνιζόμενος, ἀντίζηλος, ζηλότυπος, ζηλόφθονος, ἀνταγωνιστῆς, Μετὰ δοτ.: mihi es aemula

Plaut. Rud. 240. *aemulus* Ascraeo pastor... poetae (τῷ Ἑσιόδῳ) App. Verg. (Culex 96), Flacci *aemulus* *Ci*, Lycurgi -us *L*, Thucididis Salustius Vell. 2,36,2. -a Penelopēs *O*, innuptae -a Phoebēs *O*, *aemuli* Phidiae (γεν.) *fuere* Alcamenes Critias... Plin. 34,49. *Hortensius* aliquando *aemulus* Ciceronis existimatus est Quint. 11,3,8. Hannibal -us (μικητῆς κ. συναγωνιστῆς) *itinerum* Herculis *L*, -us regni (συναπαιτητῆς) *I*, paternae virtutis -us Sen. epist. 67,9 (Apul. m. 7,5), Carthago -a ([πολιτικῇ ἀντιζήλῳ]) *imperi* Romani Sall. Cat. 10,1. Μετὰ προθέσεως: *in convivas* -us (ἐν ἀνταγωνισμῷ πρὸς τοὺς συνδαιτυμόνας) *Ap.*, *in sororis sceleratas nuptias* -a Apul. m. 5,27. -a *Pristis* ([ναῦς τοῦ Αἰνείου] Πρίστις) Verg. A. 5,184. *crinibus* -a *barba* (γένειον τόσον μακρὸν ὅσον καὶ ἡ κόμη) Sil. 5,439. *rupit Iarbitam* Timāgenis -a *lingua* (βραχυλογικῶς ἀντὶ *lingua* -tae *aemula* *linguae* -genis *rūpit Iarbitam* [διέσρηξεν, ἔκαμε νὰ διαρραγῇ ὁ Ἰ.] Hor. epist. 1,19,15. *aemula nec virtus* Capuae (καθ' ὑπαλλαγὴν ἀντὶ *nec virtus aemulae* Capuae) Hor. epod. 16,5 (πρὸβλ. ὁμοίως *aemula signa* ἀντὶ *aemulī signa* Stat. Th. 6,713) Carthago *aemula imperi* Romani Sall. Cat. ẽ.ã. *aemulus* (ὁ ζηλότυπος [ζηλιάρης]) Triton Verg. A. 6,173 (πρὸβλ. κ. -a [= *invida*] *senectus* [τὸ φιλόφθονον γῆρας ἐν σχέσει πρὸς τὰ προτερήματα τῆς νεότητος] Verg. A. 5,415). 2. ὁμοιος, ἐφάμιλλος = *par*, *similis*,

adaequans. *tibia non... tubae* -a (αὐλὸς οὐχ ὁμοιος ἢ ἐφάμιλλος τῆς σάλπιγγος) Hor. ars 203. Caesar *summis oratoribus* -us (= *aequiparandus* ὁ Κ. ἐφάμιλλος τοῖς μεγίστοις ῥήτορσι) Tac. ann. 13,3,4 (πρὸβλ. κ. *Lucr.* 1,296 ἐπὶ ἀνέμων ἀντιφερίζόντων, ἀντιφερομένων διὰ τῶν ἀποτελεσμάτων πρὸς τοὺς ποταμούς). *fluvius argento vel vitro* (δοτ.) *aemulus in colorem* (πρὸβλ. τὸ ἡμέτ. ἀργυροδίνης) Apul. m. 1, 19,14. 3. συγκριτός, παραβλητός, ἐφάμιλλος. -a *labra rosis* (χείλη προκαλοῦντα τὰ ῥόδα, δυνάμενα νὰ συγκριθοῦν πρὸς ῥόδα) Mart. 4,42,10. *quaedam* (*sc. fici*) *piris magnitudine* -ae (ἀνταγωνιζόμενα εἰς μέγεθος) Plin. 15,68. 4. (ἐν τῷ ἔρωτι) ἀνταγωνιστής, ἀντεραστής = *rivālis*. *istum aemulum... ab ea pellito* Ter. Eun. 214. *aemulus iste tuus* Catull., *tuus aemulus* *Ci*, *duo praetoris aemuli* *Ci*, *licebit eum solus ames me aemulum non habebis* Catull. 71,3 (πρὸβλ. Hor. ars 444). *si nulla subest aemula languet amor* Ovid. ars 2,436 (πρὸβλ. κ. Ovid. rem. 768). *sine aemulo et cellā utor et nocte* Petr. 95,6. — Ἐπὶ ζῳῶν: *onagri* *timent libidinis aemulos* (τοὺς ἀντεραστὰς) Plin. 8,109.

Aemus, ἰ. Haemus.

Aemyndus, ἰ θ. (Myndus? πρὸβλ. Plin. 2,204), νῆσος ἐν τῷ Κεραμικῷ κόλπῳ τῆς Καρίας. Plin. 5,134. **ã.λ.** **aēna**, ἰ. 1. aēnus τέλ.

Aenarē, εἰς θ. νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους. **ã.λ.** Plin. 5,137.

Aenāria, θ. Αἰναρία (διὰ τὴν

δνομασίαν ἰδὲ Paul. - F. 18,27 *L* κ. Plin. 3,82), νήσος ἡφαιστειογενῆς τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης ἐν τῷ κόλῳ τῆς Νεαπόλεως μετὰ θερμοῶν πηγῶν, παλαιὰ ἀποικία τῶν Εὐβοέων (νῦν *Ischia*), ἄλλως Πιθηκούσαι τῶν Ἑλλήνων (πρβλ. Ἀπ. 5,69) καὶ *Inarime* (ἰ. λ.) τῶν Ρωμαίων ποιητῶν (τινὲς διακρίνουσι δύο νήσους τὴν Aenaria καὶ τὰς Pithecusae Πιθηκούσας πρβλ. Liv. 8,22,6. Mel. 2,121. in -am transire *Ci*, in -ā Plin. 16,141 κ. ἄ. Οἱ κάτοικοι (Aenāres (?)) γεν. Aenārum *Stat. s. 3, 5,104.

aēnātōrēs, ἰ. aēneātōrēs.

Aenēa, ἰ. Aenīa.

Aenēas, ae (αἰτ. -ān κ. -am) ἄ.

1. Αἰνείας (Αἰνέας), υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀγχίσου, πατὴρ τοῦ Ἀσκανίου, γενάρχης τῶν Ρωμαίων, ἥρωας τῆς Αἰνείαδος τοῦ Βεργιλίου, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς θεὸς indiges (ἰ. λ.) Verg. A. 12,794. Ἐπίθ. καὶ ἄλλα κοσμητικά: Anchisiades, Dardanius, Dardanides, Troius, Troius heros, Tros, pius, pater, ferus, saevus, altus, bonus, profugus, Troiano sanguine cretus κττ. 2. τὸ ποίημα τοῦ Βεργιλίου Αἰνῆϊς (Αἰνείας κατὰ τὸ Ἰλιάς) Ovid. ars 3,337. 3. Silvius Aeneas τῆς Alba Verg. A. 6,769 (ἰ. αὐτ. NOR-DEN). 4. Halaesinus Aeneas Cic. Verr. 4,170. — Ἐκ τοῦ Αἰνείου, υἱοῦ τῆς Ἀφροδίτης: **Aenēadēs**, ae (αἰτ. -ēn *O*) ἄ. κ. πλθ. Aenēadae, -um, δοτ. -is *V*, *Si*, αἰτ. -ās *V*, *O*. Αἰνεάδης, Αἰνεάδαι, ἀπόγονοι τοῦ Αἰνείου· α) οἱ ἑταῖροι τοῦ Αἰνείου

καὶ γενικῶς Τρωῆς Verg. A. 1,565. Val. Fl. 2,573 β) οἱ Ρωμαῖοι. Aeneadum genetrix (ἡ Ἀφροδίτη) Lucr. 1,1. Verg. A. 8,648 πρβλ. Ovid. trist. 2,261. 262. γ) Αἰνῆται, Αἰνῆοι, κάτ. τῆς Αἰνίου (Aenus, ἰ. 2. Aenus), πόλεως Θορακικῆς, ὀνομασθέντες κακῶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ταυτίσαντος τὴν Αἰνὸν πρὸς τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα καὶ τὴν πρώτην ἔδραν τῆς Αἰνῆϊδος παραδόσεως Verg. A. 3,16. **Aenīdēs**, ae (κλιτ. -ē) ἄ. ἐκ τοῦ Aeneus Αἰνεὺς = Αἰνεΐας· πρβλ. Peleus - Pelīdēs (Prisc. II 66,1). 1. *Αἰν(ε)ίδης, ὁ Ἴουλος Ἀσκανίος, υἱὸς τοῦ Αἰνείου (Verg. A. 9,653) πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν Aeneadae. **Aenēis**, idos (κ. -idis, δοτ. -idi, -ida κ. -idem, ἀφ. -ide), θ. Αἰνεΐας, Αἰνῆϊς (ἰ. ἀνωτ. κ. Aeneomastix) *O*, *St*, *G*, *Su* κ. ἄ. **Aenēius** 3 Αἰνῆϊος, τοῦ Αἰνείου. Aeneia nutrix (ἡ Καίητη) *V*, puppis (hospitia) *V*, arma (pietas, virtus) *O*. Aenēanicus 3 gens Apul. (π. Prisc. III 482,1) Plin. 3,14. **Aenēsī** (= Aenesi) Paul. - F. 18,25 *L* Aenesi dicti comites Aeneae (λέξεις τοῦ Naevius κατὰ τὸν Büch.).

Aeneātēs, um ἰ. Aenianes.

aēneātōrēs (aēnātōrēs), ἄ. (πρβλ. bucinatōrēs), κυμβαλοχοῦσται *Γλωσσ.*, Paul. - F. 18,26 *L*. Περιληπτικὸν ὄνομα τῶν ἐν τῷ στρατῷ tubicines, cornicines, liticines καὶ bucinatores (ἰ. λλ.) σαλπικταί, κερατοῦλαι, βυκανισταί. Sen. apoc. 12,1. epist. 84,10. Suet. Iul. 32,2. Amm. 16,12,36.

Aenēī (Aenī), ἰ. 2. Aenus (-os),

Aenēis, ἰ. Aeneas.

aēneolus 3 (ὑποκορ. τοῦ aēneus) μικρὸς καὶ χαλκοῦς (ἐκ χαλκοῦ πεποιημένος) Paul. - F. 25,30 L, piscatores (μικρὰ ἀγαλμάτια ἀλιέων ἐξ ὀρειχάλκων) Petr. 73,5.

Aenēomastix (Aeneidom- ἤτον ὀρθῶς), θ. Αἰναιομάστιξ (τίτλος βιβλίου, πρβλ. Αἰσχίνης ὁ ἤτορομάστιξ, ἰ. Aeschines 4). adversus Aeneida liber Garbili Pictoris titulo mastix Suet. v. Verg. p. 65 R. (πρβλ. κ. Vergiliomastix).

Aenēsī, ἰ. Aeneas ἐν τέλει.

1. [**Aeneūs**, eī], ἄ. Αἰνεύς, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στίλβης, πατὴρ τοῦ Κυζίκου. **Aenīdae**, ārum ἄ. Αἰνίδαι, Κυζικηνοί. *Val. Fl. 3,4 (codd. Caeneadae ἢ Caenaedae).

2. **aēneus**, ἰ. aēnus.

Aenīa (Aenēa, αἰτ. -am κ. -ān), αε θ. Αἰνεία (-εία, Αἰνείαδαι), πόλις ὀχυρὰ τῆς Χαλκιδικῆς ἐν τῷ Θερμαϊκῷ κόλπῳ οὗ μακρὰν τῆς Θεσσαλονίκης Liv. 40,4,9. 44,10,7. 44,32,7.

Aeniānes, um ἄ. Αἰνιάνες (Αἰνιήνες, Ἐνιήνες), γένος παλαιὸν τῆς Ν. Θεσσαλίας, ἐγκατασταθὲν παρὰ τὴν Οὔτιν ἐπὶ τῆς Δ. κοιλάδος τοῦ Σπερχειοῦ. Cic. rep. 2,8. Liv. 43, 3,8. 40,4,4. 28,5,12. sinus Aeniānum (ὁ Αἰνιὰν κόλπος) Liv. 28, 5,15. 2. Aeniānum et Thessalorum duces Iust. 24,7,1 πρβλ. κ. Plin. 4,6 Aeniēnses (περὶ λαῶν τῶν Αἰτωλῶν). **Aeniānicus** 3. abies -a (αἰνιανική) Plin. 16,197.

Aenīdae, ἰ. Aeneus.

Aenīdēs, ἰ. Aenēas.

Aeniēnsēs, ium ἄ. λαὸς Αἰτω-

λικὸς κατὰ Πλίνιον 4,6 (ἰ. Aeniānēs ἐν τέλει).

aenigma, atis (πλθ. -ata, δοτ. ἄφ. -atis [Vr. π. Charis. I 123,3]), οὗ. 1. αἰνίγμα, λατ. scirpus Cic. de or. 3,167. Quint. 6,3,51. 8,6,14. 52. Gell. 12,6,1. commenta es (τοῦ comminiscor = ἐφαντάσθης) dignum Thebano aenigmate monstrum (τ.ἔ. dignum aenigma Thebano monstro) Mart. 1,90,9. 2. Μτφρ. α) σκοτεινὴ σημασία, αἰνιγματῶδες ζήτημα, αἰνίγμα, γρίφος, ἀλληγορία σκοτεινὴ πῶς, ἀσάφεια = obscuritates, ἀντίθ. res aperta, obscuritates et aenigmata somniorum Ci, non aenigma est sed res aperta Pe, aenigmata intellegere Pl. iuris nodos et -ta solve (νομικὰ κωλύματα καὶ νομικὰς ἀσαφείας, τὸ σκοτεινὸν τῶν νόμων) I, -ta loquor (αἰνίσσομαι, γριφεύω, αἰνίγματα λέγω, αἰνιγματῶδες δμιλῶ) Plin. epist. 7,13,1.

Aeniī, ἰ. 2. Aenus.

Aeningia, ae θ. νῆσος μεγάλη τοῦ Κодаνοῦ κόλπου τῆς Γερμανίας παρὰ τὴν Κιμβρικήν ἐν τῷ Β. Γερμανικῷ ὠκεανῷ Plin. 4,96. **ἄ.λ.**

[? **aēnipēs**, edis], πλθ. aēnipedes (aēneus καὶ pes), boves (χαλκόποδες) *Ovid. ep. 6,32 (κ. aeripedes πρβλ. Ovid. m. 7,105).

Aēnobarbus, ἰ. Domitius.

Aenōna, ae θ. Αἰνώνα (Πτολ.), πόλις τῆς Δαλματίας ἐν τῇ ἀκτῇ τῆς Λιβυρίας (vñ Nona ἢ Nin) Plin. 3,140.

Aenos, ἰ. 2. Aenus.

aēnulum, ī οὗ. = vas ex aere

parvum Paul. - F. 25,21 (ἐκ τοῦ Πλάτου?), **ἀλ.**

Aenum (Aennum, Enum), ἰ οὐ. πόλις μικρὰ τῆς Αἰγύπτου μετὰ πηγῆς παρὰ τὴν Ἀρσινόην πλησίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Plin. 6,168. **ἀλ.**

1. **aëneus** ἢ **ahëneus** καὶ νεώτ. τύπος aëneus (παρὰ τοῖς δακτυλικοῖς ποιηταῖς) ἢ ahëneus. 1. χαλκοῦς, χάλκινος, χαλκῷ πεποιημένος ἢ ἐπενδεδυμένος. tabula, anulus, crater, carchësia (καρχήσια) O, ἐπίσης vasa, statua (πρὸβλ. καὶ Hor. s. 2,3,183 aeneus ut stes πρὸβλ. χάλκεον ἰσταναι ἢ ἀνιστάναι τινά), simulacra, candelabra, loricae, galeae, columna, equus, fores, portae, gnomon, falx, clipeus, cassis, thorax κ.τ.τ. 2. χάλκεος, ἴδιος χαλκοῦ, προερχόμενος ἐκ τοῦ χαλκοῦ τῶν ὀπλων, ἢ λάμπρις τοῦ χαλκοῦ. lux (πρὸβλ. Ὅμηρ. αὐγὴ χαλκείη κορύθων) V. 3. χρώματος χαλκοῦ, χαλκοῦς τὸ χροῶμα, χαλκόχρους. barba (πρὸβλ. Aënobarbus) Su. 4. χάλκειος, ἄφθαρτος, ἀκαθαίρετος, ἀκατανίκητος, ἀήττητος, ἀκατάλυτος, ἀδιάσειστος, ἀσάλευτος, ὥς ὁ χαλκός. murus (πρὸβλ. ὁ τείχος χάλκεον), turris, iuga (πρὸβλ. Ὅμηρ. ἄρρηκτος πόλις) H. hic murus -us esto (προμαχών, προπύργιον, ἔρεισμα, ὄψμα) Hor. epist. 1,1,60. necessitas clavos et cuneos manu gestans aëna (ἢ Ἀνάγκη βαστάζουσα διὰ τῆς κραταιᾶς δυνατῆς χειρὸς τοὺς... ἢ ἄλλως νοητέον τὸ aëna καθ' ὑπαλλαγὴν εἰς τὸ clavi καὶ cunei) Hor. c. 1,35,18. -a proles (ὁ χαλκοῦς αἰὼν, ἢ χαλκῇ ἐποχῇ πρὸβλ. χάλκεος γενεή) O, cor-

da (σκληρά, ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος, ἀνεξιλέωτος, ἀσπλαγχνος καρδία πρὸβλ. χάλκεον ἦτορ καὶ χαλκεοκάρδιος) St. Oδσ. **a(h)ënum**, ἰ οὐ. (sc. vas) καὶ πλθ. **a(h)ëna**, ὄrum οὐ. χάλκειον, χαλκοῦν ἀγγεῖον, τὸ χαλκοῦν H, πρὸς ἔψησιν γλεύκους Verg. g. 1,296, πρὸς θέρμανσιν ὕδατος Verg. A. 1,213. 7,463, ἰδίᾳ πρὸς παρασκευὴν πορφύρας λέβης Tyrium O. **a(h)ëna**, ae θ. λέβης, -ae fullo-niae (γναφευτικοί, γναφικοί, τῶν γναφέων) Plin. 24,111. 27,92 πρὸβλ. καὶ αὐτ. 8,192. 11,193 aënis.

2. **Aenus** (-os Me, Pl), ἰ θ. Αἶνος πόλ. τῆς Θράκης παρὰ τὰς Α. ἐκβολὰς τοῦ Ἑβρου ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης Ehn. hed. 1 (π. Apul. apol. 39,3). Cic. Flacc. 32. Liv. 31, 16,4 κ.ἀ. Mel. 2,28. Plin. 4,43. Am. **Aenii**, ὄrum ἄ. Αἴνιοι, οἱ κάτ. τῆς Αἴνου. Aeniolum urbs Liv. 45,27,4. **Aeneadae**, ārum ἄ. Αἰνίται, Αἴνιοι (ἰ. Aeneadae γ) ἐν. λήμμ. Aeneas).

3. **Aenus**, ἰ ἄ. Αἶνος (Πτολ.), Ἔνος (Ἰ. App.), ποτ. ἐν τοῖς μεθορίοις Παττίας κ. Νωρικοῦ (νῦν Inn) Tac. h. 3,5.

4. **Aenus**, ἰ ἄ. Αἶνος, ἐταῖρος τοῦ Ὀδυσσεως, ἐπώνυμος τῆς πόλεως Αἴνου τῆς Θράκης Serv. εἰς Aen. 3,16.

Aenuscabalēs fons, τ.ἑ. fons camelorum κατὰ Πλίνιον (καμήλων πηγὴ) ἐν τῇ μεσημβρ. Ἀραβίᾳ. Plin. 6,158 (πιθαν. ἐν τῇ λέξει νὰ ὑποκρύπτεται ἢ τὸ *aingamal* ἢ τὸ *aïn-ibil*) **ἀλ.**

Aeolēs (κ. Aeolīs), um ἄ. (Aeolī, ὄrum ἄ. Me) Αἰολεῖς. Ἐν τῶν

κυριωτάτων ἑλληνικῶν γενῶν, ἀπὸ τοῦ Αἰόλου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἑλληνος, ἐκ Θεσσαλίας ἐξαπλωθὲν εἰς Πελοπόννησον καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰ ΒΔ. τῆς Μ. Ἀσίας καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Λέσβον Cic. Flacc. 64. Varro l. 5, 102, r. 3, 1, 6. Quint. 1, 4, 16. **Aeolia**, ae θ. Αἰολία. 1. ἡ ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει ΒΔ. τῆς Σικελίας *Aiolíē* νήσος, ἔνθα ἡ πατρίς καὶ τὸ βασίλειον τοῦ Αἰόλου, ἡ ἔδρα τῶν ἀνέμων (*v. Stromboli*) Verg. A. 1, 52 ἐξ. 10, 38. *VF, Pl., St.* *Aeoliae insulae* (τὸ σύμπλεγμα τῶν ἡφαιστειογενῶν νήσων, ὧν ἡ μεγίστη *Lipare* πρὸς Β. τῆς Σικελίας) *Pl.* 2. ἐπαρχία τῆς Μ. Ἀσίας Cic. div. 1, 3 misit in *Aeoliam* καὶ Nep. Con. 5, 2. Iust. 14, 1, 6. Plin. 5, 120. Iord. Get. 51. 3. ἄντρον θερμῶν πηγῶν τοῦ Λούπου, ἰδιωτικαὶ θέρμαι τοῦ Λ. (ἐνεκα τῶν ἐκεῖ σφοδρῶς πνεόντων ἀνέμων οὐχὶ εὐχάριστος διαμονή) *Ml.* **Aeolis** (γεν. -idos κ. -idis, αἰτ. -ida κ. -idem, κλ. -ί, πλθ. γεν. -idum *I.*), Αἰολίς. 1. ὄνομα θυγατέρων τοῦ Αἰόλου (ἰ. *Aeolus*, 2). 2. Αἰολίς, Αἰολία, χώρα ἐν Μ. Ἀσίᾳ πρὸς Β. τοῦ ποτ. Ἑρμου, ἡ ἔδρα τῶν δώδεκα Αἰολικῶν πόλ. τῶν ἀποτελουσῶν τὴν συμπολιτείαν κ. ἐν εὐρυτέρᾳ σημασίᾳ ἡ Τρωάς Nep. Milt. 3, 1 *L, Cu, Me*, Plin. 5, 103. 121. 3. γυνή, δούλη φέρουσα ὄνομα μυθολογικὸν Mart. 11, 91, 1. **Aeolius** 3 Αἰόλιος, τῆς Αἰολίδος, orae *V*, carmen (ἡ λυρ. ποίησις ἰδίᾳ τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῆς Σαπφούς) *H*, fides (πλθ. = λύρα, λυρική ποίησις) *H*, puella (ἡ Σαπφώ) *H*, lyra *O*, Pitane (ὁ λιμὴν τῆς

Π. ἔναντι τῆς Λέσβου) *O*, plectrum *Pr.* Οὐσ. **Aeoliū**, ōrum ἄ. Αἰολεῖς τῆς Μ. Ἀσίας (ἰ. καὶ *Aeoli*) *Ve.* **Aeolicus** 3 Αἰολικὸς gens *Pl*, urbes *I*, littera (= digammon τὸ δίγαμμα) *Q*. Οὐσ. **Aeolicī**, ōrum ἄ. οἱ κάτ. τῆς Αἰολίας Serv. Aen. 6, 12. **Aeolidēs, Aeolidae** (πλθ.) ἰ. *Aeolus* 2. κ. *Aeolion*.

1. **Aeolis**, ἰ. *Aeoles*.

2. **Aeolis**, ἰ. *Aeolus*.

Aeolī, ōrum ἄ. (= *Aeolii*) Mel. 1, 90. 93. ἴ. *Aeoles*.

Aeolion, τὸ Αἰόλιον μέρος, Αἰόλιον αὐλήμα. — simplex (ἀντ. <I>asti(um) [Ἰωνικὸν] varium, *Lydium querulum*, *Phrygium religiosum*, *Dorium bellicosum*) Apul. fl. 4, 1. ἴδ. κατωτ. *Aeolium*.

[**aeolipila**], ae θ. (*Aeolus* καὶ *pila* σφαῖρα), πλθ. *aeolipilae*, ārum θ. *aereae* (αἰολόσφαιρα, ἐκ μετάλλου κοίλη μετὰ μικροτάτης δπῆς πειραστική τῆς ἰδιότητος τῶν ἀνέμων, κατὰ παρετυμολογίαν Αἰόλου πύλαι, Αἰολίπυλαι) Vitruv. 1, 6, 2. **α.λ.**

Aeolis, Aeolius, ἰ. *Aeoles*, *Aeolus*.

Aeolium, ἰῖ οὐ. Αἰόλιον, in extremā Cherronesi fronte (ἔνθα ἡ πόλ. Ἑλαιοῦς) Plin. 4, 49. ἴδ. *Aeolion α.λ.*

Aeolus (ποιητ. *Aeolos*, αἰτ. -lon) Αἴολος [1. υἱὸς τοῦ Ἑλληνος, ἑγγονος τοῦ Δευκαλίωνος, πρῶτος βασιλεὺς τῆς Θεσσαλ. Μαγνησίας, ἐπώνυμος ἥρωας, γενάρχης τῶν Αἰολέων]. 2. υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἰππότου (ἔθεν *Hippotades, O*) καὶ τῆς Μελανίππης, ἐπὶ τῶν Τρωικῶν βασιλεὺς